

EL MICALET GALÀCTIC

Silvèrius Flautus

Enric Lluch

Dibuixos de Juanjo Cortés

1

Silvèrius Flautus

Silvèrius Flautus nasqué una nit de tronada. Pot ser pel soroll dels trons que els plors d'aquell xiquet acabat de nàixer no s'acabaren de sentir des del carrer. Però la veritat és que Silvèrius es féu de ploriquejar fins que atabalà Domitil·la, la veterana comare que ajudava els parts de les dones més importants de la ciutat de Roma.

–En tota remavida, he vist una cosa igual! –exclamà la comare– Caram! Ja està tres hores bramant sense parar!

El pare de la criatura, Agrippa, germanastre de l'emperador Caius Flautus Màior Gracus, al principi,

restà mirant l'hereu més ample que una lloca. Però, en passar les tres primeres hores de vida del fill, amb el cap fet un pandero, decidí girar cua i fer una volta pel terme.

–On vas amb l'aigua que cau? –li preguntà amb un farfall Silvana, l'esposa, i alhora mare de la criatura.

–Tinc una feina urgent al palau del meu germanastre –mentí Agrippa.

Puf! Durant els primers mesos, Silvèrius Flautus donà més feina que un porc dins d'un bassal. De manera que els pares hagueren de contractar mitja dotzena d'esclaus per a poder suportar, per torns, els plors i gemecs del nanet.

La mare, mentrestant, provava de justificar aquella situació:

–Ara plora, perquè estan eixint-li les dentetes...

–Ara plora, perquè li fan mal les orelletes...

–De segur que plora, perquè té mal de panxa...

Un dia d'estiu, l'emperador Caius Flautus Màior Gracus decidí organitzar una guerra contra els habitants de Màlia. Tot i que ningú no sabia exactament per on parava aquella terra, tothom estava d'acord a comentar que els maliens eren molt arriscats i, de vegades, terribles.

–Per a arriscats i terribles, nosaltres –va declarar l'emperador.

Per això, manà fer una crida. Mira! El primer que es presentà voluntari va ser el seu germanastre Agrippa.

–No hi vages –li comentà l'emperador a l'orelleta–. Pel que tinc entés, els maliens són molt ferotges i viuen en una terra estranya, desconeguda i, potser, allunyada.

–No tinc gens ni miqueta de por als maliens, senyor emperador! –contestà Agrippa unflant el pit.

La veritat siga dita: Agrippa era bastant valent. Però, en aquesta ocasió, a banda de buscar el risc, el que desitjava era pegar a fugir de casa abans que el seu fill el tornara boig.

Ah! Però Caius Flautus Màior Gracus havia sentit de quina manera havia vingut al món el xiquet. Per això, preguntà:

–Tant plora el teu fill?

–Plora? No! Brama com si li donaren corda!

La bona qüestió és que Agrippa s'afixà la cuirassa més nova i es posà el casc amb el plomall roig. Després, encengué tres gresolets perquè els déus de la guerra li foren favorables. Per acabar, pujà d'un bot dalt d'un cavall més negre i lluent que un corb. La seua dona, en veure'l d'aquesta manera li va preguntar:

–On vas ara?

–A la guerra!– contestà Agrippa.

–Home, per l'amor del déu Júpiter! Cal que hi vages ara que tens un fillet?

Però Agrippa unflà el pit i, sense dir-ne ni una de més, esperonà el cavall i començà a cavalcar, amb una bona colla de soldats, en direcció a les desconegudes terres de Màlia.

Poc temps després, uns venedors ambulants de perols vingueren a Roma des del nord, per la via Aurèlia. Ben prompte, començaren a contar el que havien sentit per les terres per on havien passat: els maliens havien esperat els soldats enviats per l'emperador ben a l'aguait. De manera que –segons continuaren contant els perolaires–, a la segona batalla, l'assumpte acabà d'un esclafit i la colla de soldats i el mateix Agrippa caigueren presoners dels maliens.

–I això, com ho sabeu?

–Ho hem sentit més d'una vegada pels mercats dels pobles.

2

Ningú no sabia res d'Agrippa...

Silvana, en assabentar-se de la notícia, es va fer de plorar fins que se li assecaren les arreletes dels ulls. Fins i tot, va visitar l'emperador Caius Flautus Màior Gracus per tal que fera alguna cosa per alliberar Agrippa.

–Això és ben difícil –li va contestar l'emperador–, ningú no sap del cert per on poden tenir els maliens l'amagatall.

Tot i això, l'emperador envià una quadrilla de soldats en direcció al nord per tal que investigaren pels quatre racons d'aquelles terres. Tres mesos després, tornaren amb les mans buides.

–Com heu quedat?

–Tres en ratlla i pilota encalada... –contestà el capitost de la quadrilla– No hem trobat Màlia. Això sí: quasi on s’acaba el nord, hem arribat a unes terres on les muntanyes rasquen el sostre del cel i on tots els soldats tenen mala bava. Mire si en tenen que, encara no havíem guaitat el morro pels voltants que ens han refilat un bon grapat de pedres i més d’una dotzena de fletxes.

L’emperador va tornar a preguntar:

–I no heu sentit dir res del meu germanastre?

El capitost posà els ulls arran de terra, donà dos cabotades a dreta i esquerra i ni tan sols contestà.

L’emperador va enviar un missatger, perquè posara al dia Silvana. Aquesta, en sentir la notícia, tornà a esclatar en un plor. Però, aquesta vegada, ni tan sols deixà caure una llàgrima. Caram! Ja tenia les arreletes dels ulls més seques que l’esparg de tant de plorar.

Una setmana després, l’emperador decidí de reformar el circ, comprar una partida de lleons, reparar els camins d’entrada a la ciutat i començar tres noves guerres alhora. I com que estava molt ocupat, ja no li tornà a passar pel cap el seu germanastre Agrippa.

Fins i tot, Silvana va recuperar les llàgrimes dels ulls i, de tant en tant, en recordar el seu marit, en deixava caure unes poques.

El mateix dia en què el xiquet Silvèrius Flautus acomplí els set anys, mira per on!, deixà de bramar en sec. La mare, a penes s’adonà del silenci que hi

havia dins de casa, al principi, va sentir una acalorada molt forta. A mitja veu farfullà:

—Es deu haver mort el meu xiquet?

Però, no. El xiquet guaitava per una de les finestres de la casa i mirava, molt atent, una colleta de xiquets i de xiquetes que corrien pel carrer rere d'un gat engrisat.

La mare, al principi, es refregà els ulls. No s'acabava de creure que al seu fill se li haguera acabat la corda d'atabalar. Després, més contenta que un pandero per Nadal, va anar a contar-ho pel veïnat.